

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 5 ft — kr.
Fél " . . . 2 ft 50 kr.
Negyed " . . . 1 ft 25 kr.
Tanítóknak egy évre 3 ft — kr.

Hirdetések

a legutányosabban számítottanak.

BAJA

vegyes tartalmu hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

Szerkesztőség

hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:
bajai állami tanítóképzőben.

Az előfizetési pénzek és hirdetési díjak Nánay Lajos könyvnyomdájába küldendők.

Törvényhatósági közgyűlés.

Baja város törvényhatósága folyó hó 25 én tartotta meg rendes közgyűlését, melyben az 1881. évi költségvetés tárgyalatott.

A gyűlés sűrűn volt látogatva a bizottságyi tagok által, de nem hiányzott hallgatóság sem. — Kezdetétől fogva végig élénk és érdeklődő volt, az abban történt felszólalások csaknem parlamentaris beszédek magaslátára emelkedtek, lecsületére váltak e város értelemzőknek és tanúságot tettek egyszersmind az élénk érdeklődésről, mely a városi közügyek iránt uralkodik.

Elnök Dr. Hauser Mór polgármester a gyűlést 9 1/2 óra körül következő beszéddel nyitotta meg:

Tisztelt közgyűlés!

„Az 1881. évi költségvetést, mely városi háztartásunk hű képezt tünteti elő, az 1881. évben reményelt bevétel-ek és várható kiadásoknál szigorú leltámszeretességgel készült kimutatását tartalmazza, van szerencsém a városi tanácsnak egy a költségvetési bizottságunk erre vonatkozó jelentésével együtt a tisztelt közgyűlésnek bemutatni.

Mielőtt azonban a költségvetés tárgyalását megnyitván, megfogja engedni a tisztelt közgyűlés, hogy a költségvetésre néhány általános megjegyzést előre becsásak.

A beterjesztett 1881. évi költségvetés egészen és nagyon véve előjének nyomdokait követi, mert valamint bevételi úgy kiadási részében is a meg-

előző évek költségvetéseinek keretében mozog.

A mi legelőször is a bevétel-eket illeti, előrelátható, hogy a városi jövedelmek forrásai 1881. évben megszokott rendes mértékben fognak folyni és hogy azokban sem valami nem reményelt fordulatot várunk, sem valamely rendkívüli sorvasztó apály bekövetkeznének fog.

Ami a kiadásokat illeti hasonlóképpen nem mutatkozik lényeges változás a kiadások egyes nemében, hanem néhány új és jelentékeny összegű kiadási tételnek a költségvetésbe való felvétele emellett eredményeztén az előirányzott kiadásokban, a költségvetés mérlegében is a múlt évt meghaladó hiánylatot szült.

E kiadási szaporulat indoklását abban találja, hogy a haladó culturelet parancsoló követelményei, és a mindinkább elterjedő polgárosodás fokozott igényei és növekedő szükségleteivel szemben, Baja városa is kénytelenített a reformok terére lépni, kötelességünk továbbá közművelődési és közjótékonyági intézményeinket lehetőleg a kor színvonalára emelni és általában törvényhatósági közeletünk egész területén az okés célszerű reformokat keresztülvinni.

Mindzeket megtenni mulasztatlan kötelességünk, ha nem akarjuk, hogy Baja városa, mely egykor Bácsbodrogh megyében a nemzeti cultura dián állott — most a többi művelt világtól végkép elmaradjon, ha nem akarjuk, hogy városunk, mely ezelőtt a haladás zászlaját fenn lobogtatta és hol élénk szellemi és forgalmi élet pezsgett — tespedésbe

süllyedve — lassu, de biztos romlásnak menjen elebe.

Az általunk contemplant reformok sorába tartozik: a közigazgatási szervezetre nézve a kapitányi hivatalnak az ugynevezett constableri intézménnyel való meg erősítése; a tűzrendőri szempontból kivánt tűzjelző toronynak felépítése, a köztisztasági és közegészségi tekintetből szükséges állandó közbizalmi-hídnak felépítése, az utcai járdáknak burkolattal való ellátása, és az utcai esatornák kiterjesztése. Nemzeti közművelődésünk érdekében célszerű iskolai épületeknek emelése, egy kereskedelmi iskolának alapítása és végre a nemzeti színművészet szentélyeül egy állandó színház építése.

Én jól tudom, tisztelt közgyűlés, hogy mindezen alkotásoknak rögtön, egyidejű és együttes létesítését már csak városunk szorult pénzügyi helyzete sem engedni meg, tudom továbbá azt is, hogy az óriási hosszú ténen csak igen lassu léptekkel halad a cultura eszme, de azért a jelzett reformmzémeket törvényhatósági ténykedésünknek soha szem elől tévesztienünk nem szabad, hanem minden ígylezetünkkel és minden erőnk megfeszítésével a kitűzött közczélok elérésére kell szüntelenül törekednünk — törekednünk kell, hogy ezen reformok megérlelése a talajt ideje korán előkészítsük a közvéleményben — hogy további célszerű utak és módok feltalálása által azoknak pénzügyi kivitelét lehetővé tegyük és végre, hogy minden évben közölök egyiket vagy másikat tényleg is valósítsunk — létesítsünk.

Tisztelt közgyűlés!

mindig, sőt hevesebben „csapta a szelet” és már a szereléről is kezdett beszélni.

Mindzeknek megvolt a hatása, mert előadásunkkor már kezét szoritott velök: a mama pedig meghívott bennünk Héttvárra, s egyszersmind kijelenté azt is, hogy ő özevgy, s leányát pedig csak azért hozta e nagyobb városba, hogy ilendő „partie”-t csinálhasson.

Ha jól emlékszem ekkor éppen hétszer csokolta meg a mama kezét, miközben én — a hajongások miatt — majd le estem fejről.

A látogatást megígértük. . . . .
Ejjel, midőn lakásunkra értünk — engem igen furcsa érzés lepett meg és sokáig tűnődtem a felett, vajjon, hogy szokom én meg e ronda lakást. — Egy rossz lánán aludtam át az éjt. — Bizonyára nagyon rosszakt álmodtam, mert minden szörzálmal énekek állott és keléért sóvárogott. . . . .

A legelső reggeli látogató egy öreg Izrael nemzetiségű ember volt, kinek arczáról le lehetett olvasni m-sterségét. — Roppant dühösen kezdett beszélni, miközben egy papir darabot folyton orra alá tartott uracsomnak.

— Ma az utolsó nap a várakozásra!
— De ha nincs pénzem! válaszolt gazdám.

— Akárhonnan is teremtsem, mert ha nem. . . . .

— Ha nem, akkor nem fogok fizetni! veté oda Elemér.

— Ha nem fizet becsukatom és meghuzelok a hirlapokban! felelt tüzesen a hitelező és felém tartott. Persze én meg ijedtem.

Nem hiányzik a városi közönség kebelében a haladás élénk vágya és azért a közönség örömmel is üdvözlé és hála-lyal regisztrálja hatóságának minden olyan intézkedését, mely bármily ténen haladást, előmenetelt jelez; mert a bajai polgár szeretettel és ragaszkodással csügg szülővárosán, és lelkésülni is tud a város emelkedéséről, anyagi jólétének és szellemi haladásának magasatos czéljairól.

De épen azért nem szabad hiányozni a közérdek által követelt áldozatkészségnek sem és Isten segítségével nem fog hiányozni az áldozatképesség sem.

Én kérem a tiszt. közgyűlést, miszerint az előterjesztett költségvetést elfogadni méltóztatassék.”

A költségvetés részletes tárgyalása megkezdve, a bevételi előirányzat 1. rovatamsa alatt a máthézi földek haszonbérlete ezimén 58168 frt 8 kr előirányzott bevételről Droscher Ede bizottmányi tag felszólalt, elismeri, hogy a földek jól vannak kiadva, de nem helyes-selheti, nyomond, hogy a kiadás rövid időre történt — Igaz, hogy a máthézi pusztán az okserű gazdalkodás a behozott majorsági kezelés által megkezdett, de az 1. és II. majorságnál a rabló gazdalkodás folyton üzetik, a tanácsai jelentésben jelzett haladás tehát nem egyéb mint átlátás.

Polgármester ur reflectálván az előtte szóló megbeszérésre, kifejti, hogy a máthézi földek, melyek eddig csak legnagyobb közüelem mellett és gyakran sokkal csekélyebb haszonbér mellett 3 évre voltak kiadhatók, jelenleg 8—10

— Meglesz az ősszeg, bárhonnan teremtem is elő — kezdé megrökönyödvé az adós, — mert azt csak nem hagyhatom hogy engem az újságban huruzoljanak meg akkor, midőn én „partie”-t szándékozom csinálni bősülésemmel.

— Akkor tovább is jó barátok maradtunk! volt a ravasz mosolytól kísért válasz.

Ezzel eltávozott a megszéldített hitelező, uracsom pedig asztalához ült és elkezdett hangosan beszélni:

— Egy roványom van még, s ha ettől elesem, akkor vége mindennek. . . . . De nem fogok elesni! Van az én régi kedvesemnek pénze elég s fog addi nekem. . . . . mert hisz” épe a multkor mondtotta, hogy pár száz nyitva áll az ismeretlen tárczája! Pár száz forint?! . . . . . Igam addig! . . . . . de hisz” eme egy hitelezőm maga 1500 frtot követel, még ma, annyit pedig nem ad! . . . . . Mít tegyek? — — — — — Ah! megvan!

Ezzel felugrott és felkapott éji nyug-helyéről s futott az utcáig, hol megállt s nagyott sóhajtott, mely sóhaja alatt a haja szálai is felálltak s én a félelemtől még borzasabb lettem. . . . .

Egy magoskeri lak fel tartottunk, melynek külseje is elárulta már, hogy tulajdonosa vagy tulajdonosnője a magasabb körökbe tartozik.

Minden pengosbás nélkül lépett be a terembe, engem azonban az előszobában hagyott, mintha félt volna attól, hogy elmondom valakinek szavait és tetteit.

TÁRCZA.

Egy hengerkalap elbeszélése.

Megmondom előre, hogy elbeszélésem vigyál vegyes szomorú történet, megindító és tanulságos.

Ime hall!

Ott keztem én is, hol „colégám”: a ejtetén, és végeztem szintén ott, hol azok: a rongyos zsidó batyorában.

Nem ugrottam ki egy virágból hirdelen, mint a monda szerint az embert, hanem 4 évi kínos várakozás után vértetem ki tokomból, mely elzárt a külvilágtól úgy, hogy még az embernek csak hangját sem hallhattam. Ez volt egyedül szerencsém, mert ha létezesemet tudnáják, agyon tapostak volna a „magyarok” a nélkül, hogy magamról csak lirt is adhattam volna.

Megmaradtam; és bizonyos öszszeggel való megváltásom után, diszelegtem uracsomnak, — hozzáam hasonló: kívül fényes, belül áros — fején. — Méltók voltunk együzhöz!

Szorongan vártam a perczet, hogy körutat tehessen a városban, mert a hosszú elzártaság után jól esik az üde lég élvezése.

Uracsom jól búske volt alattam, hogy minden perczen elkelett készüve lennem arra, miszerint lábai elé terülök, mert búskegében fejét ugyancsak mozgatta, hol előre és hátra, hol jobbra és balra.

Egy árnyas ligetbe értünk, hol elől-tünk egy kedves leányka sétált, ki olykor egy-egy lopott tekintetet vetett ránk; hihe-

tőleg tetszettünk neki s ismeretségbe óhajtott lépni velünk, mert rövid idő multán legyezőlt készakarva lejtette. Uracsom, nagyon természetesen, felvette azt és átadta neki.

E közben megérkezett a leányka édes anyja, kit szintén elragadtunk, abból következtetem ezt, mert ő mondott köszönetet a „fátradságot.”

— Kötelességem! válaszolta uracsom, mi közben mindinkább közeledtünk hozzájuk.

— Ó merő udvariasság! susogá a leányka anyjához úgy, hogy azt mi is meghallhattuk.

Uracsom bátorságot vón e szókra és nagy hajongások közt bemutatta magát:

— Szentendrey Elemér vagyok! Ha nem lennék törökre, úgy szives engedelmekkel kegyetekhez csatlakozom!

Nagyon természetesen ez ajánlat — bár kissé toladó volt — elfogadtat. — Ekkor megérdemtem ifjam ajkán a beszéd és folyt elő hével, mint a hogy az egy „henger kalapos dandyhez” illik. A tudományok minden (!) neve-, az évszakok kellemei és kellemetlenségei, a hölgyekről stb. oly elragadtatással beszélt, hogy Bárdyókat annyira meghódította, miszerint a később érkező ifju — ki hihetőleg nekik már régi ismerősök s tán a leánykának imádója is volt — egészen háttérbe szorult; bizonyára azért, mert nem volt hengerkalapja.

Én hódítottam ugyanyarra, hogy már fagyaltat is fogadtak el uracsomtól, sőt megengedtetek, hogy Flóra oldala mellett foglaljunk helyet. . . . .
Már a hold is feljött, s Elemérem még

évre vannak hasonlítóba adva. Meghosszítottá lett a városi birtokon a majorsági kezelés; az okserü gazdálkodás ezen elfogadott rendszere mellett, a hasonlító kötelesek gazdasági épületeket emelni, és a föld termő erejét többé ki nem csigázhatják, hanem a talajt trágyázás által javítják.

Ez igen jelentékeny haladás, és e vívmány értékét emeli azon körülmény, hogy a város az okserü gazdálkodási rendszer behozatala által jövedelem szempontjából a hasonlító összegben sem szenvedett veszteséget.

Ez tehát nem áltatás, mint Drescher ur mondja, hanem valódi örömdetes mozzanat a városi közigazgatás életében, melyért a hatóság kétségtelenül elismerést érdemel.

A bevételi 4. rovatzámmal a tégláégetésre vonatkozólag

Drescher Ede: A téglavetés a városi jövedelemben kiapadt forrás lesz az anyag elfogyása következtében, mert a bérlo a jó agyaföldet éjelek idején a város téglavetői saját földjére hordatta el, ez ellen sem a polgármester, sem a kapitány, sem a gazdasági tanácsnok semmit sem tett.

A tégláégetések helyei бүзös miasmák fészkei. Most midőn tudatott, hogy a téglavetésre bérlo nem fog találkozni, házi kezéles hozatott javaslatba.

A Sugovics is, ugymond, büzhöit vizet tartalmaz, mi ragályos betegség kizetés esetében veszedelmet szülhet.

Polgármester ur e felszólalásra azaz válaszul, hogy Drescher ur azon természetani felfedezést tette, hogy a téglavetés helyen az agyag folytonosan kiemeltetvén az majdan egyszer el is fog fogyni, a mikor a városi jövedelem ezen forrása is ki fog apadni.

De megnyugtatta — ugymond — a biztományi tag urat az iránt, hogy azon időpont meg lehetős távol van és hogy jövő évben a téglavetés azon czélból szándékolatik házi kezelés alá vétetni, hogy nagymennyiségű téglának égetése és jutányos árban való eladása által a városi járdák elkészítésének célja előmozdítottassék és biztosítottassék. Drescher ur azon állítására, hogy a bérlo a téglavetés helyről a városi jó agyag földet elhordatta — megjegyzi, hogy ezen állításnak csak akkor volna értéke,

ha Drescher ur azt bebizonyítani képes volna.

Különbön ha a bérlo éjszaka idején az agyagot elhordatta és felszólaló ur erről tudomást szerzett kötelessége állott volna ezt a hatóságnak feljelenteni. De ily feljelentés elmulasztása mellett utólag a hatóság ellen vádat emelni a lovgiasságáról ismert Drescher ur részéről nem tartja loyális eljárásnak.

A mi a Sugovicsa kikötőjéi illeti, a tanács és törvényhatósági közgyűlés több ízben tett felterjesztést a helyigymintsteriumhoz a tapasztalt közegészségesellenes állapot megszüntetésére iránt, de mindaddig siker nélkül, indítványozza, hogy ezen ügyben az országgyűléshez kérelem intezéssék. Polgármester ur ezen indítványa a közgyűlés által elfogadtatott.

A bevételi 19. rovatzámmal a csatorna társulattal fennálló szerződés alapján a várost megillető tisztajövedelem felerésze czimén előirányzott összegnek felszólal **Koller Agoston** ur és nagy megütődését fejezi ki ezen jövedelem csökkenéséért fölött, mert hiszen nyilvánosan tudatik, hogy a társulat a kikötőtől legalább is 20 ezer forintot bevesz.

A hajdij jövedelmének kiadására a társulat szállítottassék fel — és ennek sikeretlensége esetében indítassék per a társulat ellen.

Polgármester ur előadja, hogy a társulattal létrejött megállapodás szerint a kezelési kiadások czimén évenként 1000 ft van a város terhére elfogadva.

A kotratás kiadásait pedig a gazdasági tanácsnok ur ellenőrzi, ki a napzsanások kiizetésénél mindenkor jelen volt. — Végre a társulat a bevételek és kiadásokról havonként a városnak könyvkivonatot beterjeszt.

A mi a hajdijjéi illeti — a város ezen díj szedésének jogosultsága ellen panasz tett a közlekedési miniszteriumnál, de a felszólalás eredménytelen maradt, mert a miniszter joga által kimondatott az, hogy a társulathoz van a hajdijjéi szedni.

De ha a törvény értelmében a társulathoz van a hajdijjéi szedni — akkor a társulattal kötött szerződésünk értelmében ezen jövedelemben valamint egyáltalában bármily forrásból erőd jövedelemben a város is részesül. E

jogunkat a társulat elismerni vonakodván, annak bírói elismerését kell kieszközölni.

A kiadások „tisztviselőik fizetése” czimú tételnek felszólal **Drescher Ede**, s vádolja az adminisztrációt hanyagsággal és a polgármestert erélytelenséggel.

Polgármester ur a tisztikar nevében visszatartja a vádakat s egyszerűen rágalomnak nevezi azokat.

Drescher ur kijelenti, hogy ő nem szokott rágalomokat szórni; a bizonyítgatás azonban, ugymond, nem ide való, mert ez nem bíróság, ki az érveket mérlegelne.

A kiadási 9-ik rovatzámmal alatt foglalt „Kiküldetések” czimnél

Drescher nehezményezi az utiköltések és napidíjak számláját. E tételre csak 200 ftot szavaz meg, mert tudtával a polgármester utazásain kívül más kiküldetések nem fordulnak elő.

Elők kijelenti, hogy igen is vannak és voltak egyéb kiküldetések is, melyekben a bizottsági tagok többször minden napi díj nélkül jártak el; de szölo nem emlékszik arra, hogy Drescher képviselő ur valaha részt vett oly kiküldetésben, mely napidíjak nélkül járt.

A tétel változatlanul megszavaztatik.

A kiadási 15. rovatzámmal alatt előforuló „Városi középületek stb. jókárban tartása” czimnél szölo emel **Jókar János, Rajcsányi József, Dr. Ladányi Mór és Drescher Ede**; utóbbi szerint a városháza a tisztújítás kedvéért restaurátot ugyan, de itt meg nem ismertek határt, mert még a díjokhoz szölo is tapattakkal láttak el.

A „boltház” és „sörház” annyira el van hanyagolva, hogy nemokára hasznavehetetlenekké válnak. — A „Bárány” vendéglőre — azután hogy bérloje megszölokt — konkurrenzia nem akadt, mert az épület, elhanyagolás folytán, a bírói szemlén lakhatatlannak és rendőrelenes volta miatt bezárandónak mondatott ki.

Dr. Hanser Mór válaszában előadja, hogy a tapetirozás gazdasági szempontból történt; a „boltház” csinos bérházak fog emeltetni, az építési terv jelenleg felülvizsgálat czéljából a miniszteriumnál van; a „sörház” javítása, miután ezt bérloje nem sürgette, és eredeti rendeltetésének az épület nem szolgál — annak sorára hagyatott; a „Bárány” an-

déglő pedig jó karba lett hozva és bérloje adatott, — egyébiránt Drescher ur, mint magau ügyvéd, bizonyos perben kimattatta, hogy a „Bárány” vendéglő állapota pompásak voltak s a bírói szemlénél konstataltatta, hogy a bérloje ott meggazdagodhatik, sőt a pert ez indokból meg is nyerte: most szölo nem tudja, Drescher urnak mely állítása való — az-e, melyet most, vagy az-e, melyet a bírói eljárás alkalmával tett?

A kiadási 29-ik tételnél Dr. **Lyányi** s **Pál** felolvassa az iskolák építési lelei és felszerelésére, a tankötelesek összeírására és az ismétli iskolákra vonatkozó, alapos és magvas érvekkel indokolt indítványát, mely — **Dr. Hausner Berényi Dániel, Drescher Ede, Türy Mátyas, Szohner Antal és Szutrély Lipót** urak hozzászólása után — némi módosítással elfogadtatott.

A kiadási 36-ik rovatzámmal (előre nem látható költségeknél) olvastatott **Berényi Dániel** esperes-pbenáros ur folyamodása, melyben a „Szent-Háromság” szobor felállítás költségeire a városi pénztárból 1500 ftot kér kitalványoztatni. — Hosszas és érdekes vita fejlődött ki, mely után a költségvetési bizottság 500 ftot előirányzó javaslatra ellenében Dr. **Iványovics Pál** indítványára 1000 ftot szavaztat meg és utalványoztatott ki a törlesztő pénztárból.

A költségvetés letárgyalása több napot vett igénybe.

Bajai szárnyvasút.

A legihitelesebb forrásból értesülünk, hogy a bajai szárnyvasút kiépítése a kormány által tényleg elfogadtatott, s a bajaitól függ, vajjon Szabadkával vagy Keczellet, Kiskőrös irányban hajthatják-e a teljesítést. Ezen nagy vívmány elnyerésében **Latinovits Gábor** képviselő árát az országgyűlés. Eljen!

Szinészet.

Szombaton „A kornevilli harangok” Planquette remek operetteje került színpadra, szép számú közönség előtt. Vasárnap **Lukács „Vereshaju”** című ismert népszümműve adatott félig felt ház előtt, igen sikerült előadásban.

Hallgatóztam, s nem sokára e szavakat hallám:

— Ma legalább 2000 ft kellene, mert **Rosenzweig** nálam volt egy lejárt váltóval.

— Két ezer forint? kérd meglopetve egy hang, tiszta, csengő, női hang volt.

— Igen ma anyai! Holnap fele is elég lesz!

— Egy krajczárt se!

Több hang nem hallatszott, hanem egy tompa hörgés után mint egy 5 percczel gazdám jött kezében meglehetősen nagyságu tárczát tartva.

— Most már jut mindenne! — monda, azután „tetejére” tett és utnak indultunk de nem arra, hol bejöttünk, hanem egészen más irányban.

Ekkor azt gondoltam, hogy ő gyilkos, de majd ismét megnyugtatót nyajas modora az ellenkezőről. — — —

Minden ujjal „felfegyverkezve” — engem kivéve — elmentünk Hétvárra.

Fogadtatásunk valami nagyszerű volt. Csak az nem tetszett Eleméremnek, hogy még egy ifjut talált ott magán kívül, kibén én a multkori első találkozás alkalmával látottam ismertem fel; mint beszélgetésükből megtudtam, neve Szarvassy Gyula volt.

Ismét hódítottam, mert az elnyit mi vituk ki Gyula ellenében, s így ügyünk gyorsan haladt előre . . .

Uracsom megkérte Flóra kezét, s meg is kapta.

Minél többször láttuk egymást annál

inkább el voltak ragadtatva, különösen a mama, ki uracsom minden elvetett szavából egész boldog tárházat alkotott magának. Flóra pedig már előre is boldognak érezte magát azon tudatban, hogy mint fog ő a farsangon mulatni; a furdókben stb. Szögny Gyula egészen kivesszt emlékeiből.

Ijja! miért nem viselt ő is henger kalapot? Tudhatta volna azt, hogy a frakk, fehér mellény s főleg a henger kalap hódítja meg legjobban a női sziveket: mert ők rövidlátók.

Minden rendén volt, sőt mi több, én vasaló alá kerültem, mert másnap nagy szolgálatot kell tennem: uracsom fején díszelni Flórávali menyegzőjén.

A szöszoros értelmében megbámultam benünk. Flóra pedig büszke volt azért, hogy ő is törvényes kiegészítő részüket képezheti.

Mind hárman hiuk voltunk: én azért mert bámultak, uracsom, mert övének mondatott, Flóra pedig, mert velünk együtt ő is bámultak. (Meg kell itt jegyezmem, hogy ekkor még nagyon kevésnek volt elyindere.)

Tehát mi egy boldog „háromság”-ot képeztünk, nem is számítván közénk az „öröm anyát”, ki a lakodalm éjelen örömben akkorát táncolt, hogy utána két hétig nyomta az ágyát.

Pár hét múlva a mama egy levelet kapott, melyet ép azon terebén olvasott fel, hol én függtem. E levél a következő:

„Nagysád! Nem czédom hosszú Jere-

miadókat zengen, sem pedig alaptalanul vádolni valakit azért, hogy az én szép reményim ronggyá tetteket s huu ábrándjain fájdalomok nőttek ki magokat, hanem tiszta lelkesimrelettel és jóakarattal mondom azt, hogy Szentendrey nem az, a kinek láttatik, nem dandy, hanem fülig eladósodott iparlovag!

Ismétlem ez alapos vád nem irigység szüleménye — bár kijátszatásom örökké fájdalmas emléket olt szímbem, — azt sem akartam, hogy Flórárt boldogtalansitam s sorokkal, mert én őt még mindig szeretem, de sajnatom is, hogy oly férjét mond magának, mint Szentendrey Elemér, kinek viselt dolgai már szerte ismeretek, csalásai, szökési számtalanok! Ez ő egész valójában, sőt többet is mondatottuk, de a többször halgatok azon okból, hogy az általam elhalgatottakat rövid idő alatt önmagok fogják észlelni.

Egy kércsem van még, s ez az hogy e levélről Flórárt ne értesitem. Szarvassy Gyula.”

— Ezt nem bírom elviselni! Ez sok! Istencem mily szerencsétlen anya vagyok én — önmagamat kell vádolnom, mert én ajánlottam neki e csalót! monda a nő a levél olvasása után, s ledölt pamlagára, sirni tette felett.

— Én ezt mind tudtam már régebben, de kénytelen voltam hallgatni, tovább nem gondolkoztam uracsom élete felett, mert ő a lehető legdühösebben jött be s iszonyu lármá közepette engem minden ok nélkül egy csapatot a falhoz, hogy midőn összeszedtem magamat, azt láttam, hogy hasonló

vagyok a lepényhez. Ekkor elveszett minden becsületem: a szöbálól egy ronda kamrába seprtek, hol hamut raktak belém.

Értéktelen lettem. pedig megérdemteltem volna, hogy becses erekyeként őrizzenek, mert nagy szerepet játszottam életükben a mig „üres” voltam.

Egy napon volt gazdám és neje léptek a kamrába. A férj azonnal, a legdurvább hangon pénzt kért tőle, mire a nő egész gyengéden monda: „Nincsen!”

— Nincs pénzetek?

— Nincsen!

— Ismételve és komolyan kérdem, van-e? Semmi szineskedést nem török! Pénzt nekem azonnal! monda a férj.

A nő szeméből záporként hullottak a könyök, s reszkető hangon kérte férjét, hogy várakozás még pár napig.

— Ki a házból, mindannyian, mert különben anyádall együtt a másvilágra küldölek! kiáltott vadul az elébbi dandy, s azután mindent felhagyott a kamrában, engem pedig mindenestől a szemétdombra „lódított.”

Ekkor kezdött el a izgalmas életem, melynek elbeszélése igen sok időt venne igénybe, sőt aligha tudnám elmondani; hogyan kerültem a rongyos szödhöz innen a korcsmába, honnan „új” gazdástól dobtak ki az utcára, s hogy jutottam a temető dombra egy ujonan hantolt sirralhoz, melynek keresztjén a szavak voltak olvashatók:

Az első es. klr.

DUNA GŐZHAJÓZÁSI TÁRSULAT

Pósta- és személyeslítő hajóinak

MENETRENDJE.

Pósta-hajómenetek:

Bajáról Budapestre: csütörtök és vasárnap kivételével naponta reggeli 6 és fél órakor.

Bajáról Orsovára: vasárnap és szerdán 6 órakor.

Személyeslítőhajómenetek:

Bajáról Budapestre: naponta L. u. 4 órakor.

Bajáról Mohácsra: " " esti 6 " "

Üzleti tudósítás.

Baján, 1880. december 1-én.

Buza	10.90
Zab	9.80
Rab	9.70
Árpa	6.20
Rozs	9.70
Kéles	5.30
Kukorica	4.65

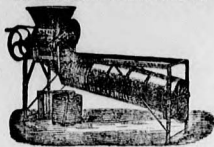
Az árak 100 kilogr. után.

Feladás szerkesztő:

Dr. BARTSCH SAMU.

Minden kiállításon az első érdem-eremmel kitüntetve.

Ezüstérem Páris 1878.

BROGLE J. és MÜLLER

gép- és rosta-lemez gyára

Budapesten

a Margit-híd közelében, készít

Trieuröket (korkoly választó) 6 különféle nagyságban.

Trieur hengereket malmok számára.

Koptatókat.

Szelelő rostákat.

Szitákat és rostákat eséplőgépek számára.

Nincs többé köhögés!!

Egger-féle mellpasztillak.

Legkellemesebb, legbiztosabb gyógyszer **köhögésrekedség, torokbajok** és mindennemű nyákba-jok ellen. Eredeti dobozokban 25 kr. — 50 kr.

EGGER-féle GILISZTA-CHOKOLADÉ

Igen kellemes szer gilisztában szenvedő gyermekeknek, valamint felnőtteknél is eredeti táblácskákban minden nagyobb gyógyszerárban kapható. Szétküldés pontosan utánvét mellett a készítő által naponta. Kevesebb mint 1 frt értékű mennyiség nem küldetik.

Egger A.

Budapesten, Erzsébet tér 9. szám.

[Kapható **Baján**: Pollerman Bertalan, Bozsek József és Sárkány L. gyógyszerész uraknál.

Zombor: Weidinger A. S. kereskedő urnál.

Ujvidék: Grossinger gyógyszerész urnál.

Zenta: Heiszler F. gyógyszerész urnál

NÁNAY LAJOS

KÖNYVNYOMDÁJA

elvéállal mindennemű e szakba vágó

== M U N K Á K A T ==

a legjutányosabb árak mellett.

Üzlethelyiség: Baján, Bódog-téren, Scheibner-féle házban.

Kapható „Hadmentességi dijkönyvecskék” és mindennemű

K Ö Z S É G I

nyomtatványok.

4°/_o-os TISZAVÖLGYI SORSJEGYEK.

ÉVENKINT 3 HUZÁSSAL.

Főnyeremény 100,000 forint stb.

Adó- s bélyegmentes, legközelebbi huzás már

1881. január 15-én a legjobb s legsolidabb tőkeelhelyezésekre alkalmas.

Ezek pontosan a mindenkori napiárfolyam szerint kaphatók

FUCHS I.

magyar királyi udvari váltónál BUDAPESTEN, Deák Ferencz utca.

Nyomatott Nánay Lajos könyvnyomdájában Baján.